

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Bf.II.105/2025. számú ügyben Szegeden, 2025. június 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a 8. sorszámu

í t é l e t e t:

A testi sértés büntette miatt vádlott1 ellen indított büntetőügyben a *Szolnoki Törvényszék* 2024. szeptember 26. napján kihirdetett *12.B.200/2023/27.* számú ítéletét *megváltoztatja:*

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát *2 (kettő) év 6 (hat) hónapra enyhíti.*

Egyebekben az elsőfokú ítéletet *helybenhagyja.*

Megállapítja, hogy a vádlott lakcíme helyesen: irányítószám helység1, cím1

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Szolnoki Törvényszék fenti ítéletével vádlott1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettében [Btk. 164. § (1), (3) bekezdés és (8) bekezdés 2. fordulat], ezért 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát börtönben állapította meg. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra bocsátásának legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének a kitöltését követő nap. Rendelkezett a bűnjelről, valamint kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[2] A törvényszék ítélete ellen fellebbezést jelentett be a vádlott enyhítésért, míg védője a tényállás téves megállapítása, téves jogi minősítés miatt, a büntetés enyhítése érdekében. A védő fellebbezésének írásbeli indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást hiányosan állapította meg, mert a vádlott által előadott lényeges körülmények abban nem kerültek rögzítésre, az eseményeket a vádlott a tényállásban írtaktól eltérően adta elő. Ezen túlmenően álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tényből további tényre helytelenül

következtetett, ezzel kapcsolatosan az egyes tanúvallomásokat külön részletezte. Álláspontja szerint a sértettnél bekövetkezett szájúregi bevérzés keletkezési módja is a vádlotti védekezést támasztja alá.

[3] A védő tévesnek tartotta a jogi minősítést is. Álláspontja szerint a Btk. 160. § (4) bekezdése szerinti gondatlanságból elkövetett emberölés valósult meg. Kifejtette, hogy a boncolási jegyzőkönyv alapján nem ökölütés történt, illetőleg lehet következtetni arra, hogy a vádlott az ütéshez melyik kezét használta. Összességében arra lehet következtetést levonni, hogy ökölütés nem történt, a vádlott legfeljebb kis erőbehatással pofon ütötte a sértettet. Indítványozta, hogy az ítéltábla a vádlott bűnösségét gondatlanságból elkövetett emberölés vétségében állapítsa meg és végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetésre ítélje.

[4] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.366/2024/6. számú átiratában az ügy érdemére kihatással nem bíró eljárási szabálysértéseket észrevételezett, valamint indítványozta a bűnösségi körülmények helyesbítését és a jogszabályi hivatkozások kiegészítését. Összességében pedig arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[5] Az eltérő jogi minősítés érdekében előterjesztett védői fellebbezés alaptalan, a büntetés enyhítése iránti fellebbezés alapos, egyebekben a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltak helytállóak.

[6] A bejelentett fellebbezések irányára és tartalmára figyelemmel a másodfokú bíróság a fellebbezésekkel sérelmezett ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (1), (2), (7) és (10) bekezdéseiben foglaltakra figyelemmel teljeskörűen felülbírált.

[7] Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett olyan eljárási szabályt, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

[8] Eljárási szabályt sértett ugyanakkor a törvényszék, amikor a Be. 500 § (3) bekezdésében, a Be. 510. § (2) bekezdésében, a Be. 51. § (1) bekezdésében és a Be. 59. § (1) bekezdés a) pontjában írtak ellenére a sértetti jogutódot nem értesítette az előkészítő ülésről és a 2023. november 16. napján, valamint 2024. április 29. napján megtartott tárgyalásokról. Tekintettel azonban arra, hogy a sértetti jogutód megjelenése ezen eljárási cselekményeken nem volt kötelező, azok távollétében megtarthatóak voltak.

[9] Eljárási szabályt sértett a törvényszék akkor is, amikor a Be. 454. § (2) bekezdésében és a Be. 455. § (4) bekezdésében írtak ellenére a sértetti jogutód részére az elsőfokú ítéletet nem kézbesítette. Az ítéltábla ezen eljárási szabálysértést akként küszöbölte ki, hogy az elsőfokú ügydöntő határozatot kézbesítette a sértetti jogutód részére.

[10] A fent említett eljárási szabálysértések az ügy érdemi felülbírálatát nem érintették, így az ítéltábla csak azok megállapítására szorítkozott.

[11] Helyesbítette az ítéltábla az elsőfokú ítélet [2] bekezdését akként, hogy az ítélet [3], [4] és [5] bekezdéseiben nem az ítéleti tényállást tartalmazza, hanem a vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket, és a vádlott korábbi büntetéseire vonatkozó adatok közül azokat, amelyek a határozat meghozatalakor jelentőséggel bírtak. Ezen helyesbítés azért vált szükségessé, mert a Be. 561. § (3) bekezdés b) és c) pontjaiban foglaltak értelmében az előbb felsoroltak, valamint a bíróság által megállapított tényállás egymástól elkülönülnek, azaz az említett adatok nem tartoznak a bíróság által megállapított tényállásba.

[12] Ami az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást illeti – amely helyesen az ítélet [6] bekezdésétől kezdődik –, azt a bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja szerint az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a [20] bekezdésben kiegészítette akként, hogy a vádlott cselekménye és a sértett bekövetkezett halála között *közvetlen* ok-okozati összefüggés állapítható meg (2023. január 11. napján kelt szakértői vélemény 15. oldala).

[13] Egyebekben a törvényszék megalapozott tényállást állapított meg, amelyet az ítéltábla a fenti kiegészítéssel határozatának alapjául elfogadott.

[14] Az eltérő minősítést célzó fellebbezés lényegében azon ítéleti ténymegállapítást támadta, hogy a vádlott részéről ökölütés történt a sértett irányába, s ehelyett pofonütés megállapítására irányult. E tekintetben a törvényszék a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges mértékig lefolytatta. A beszerzett bizonyítékokat ügyiratszerűen, logikusan, minden lényeges, releváns bizonyítékra kiterjedően értékelte. A vádlott azon védekezését, amely szerint a sértett általa vélt támadását hárította el, amikor tenyérrel és nem ököllel, illetőleg az ügyetlenebbik kezével, balkézzel pofon ütötte őt, elsősorban tanú1 és tanú2 tanúk, illetőleg a tanú3 tanú által elmondottak, valamint az igazságügyi orvosszakértők véleményében foglaltak alapján vetette el. Ennek során az egyes bizonyítási eszközöket kellő részletességgel elemezte és a logika szabályainak megfelelően adott számot arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el és melyeket miért vetett el. Az igazságügyi orvosszakértők nem zárták ki sem a tenyérrel, sem az ököllel történt támadás lehetőségét, ugyanakkor az elsőfokú bíróság az ütés mikéntjének megállapítása során valamennyi bizonyítékot számba vett és azokat logikusan, ügyiratszerűen értékelte, illetőleg mérlegelési tevékenysége kiterjedt minden bizonyítékra.

[15] A Be. 167. § (4) bekezdése alapján a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg.

[16] A Be. 591. § (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le.

[17] Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére. Tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelésével, minden bizonyítékra kiterjedően állapította

meg az ítéleti tényállást, így az megalapozott, ezért a bizonyítékok mérlegelésén keresztül a tényállást támadó, eltérő tényállás – és ezen keresztül eltérő minősítés – megállapítását célzó fellebbezés nem vezethetett eredményre.

[18] Az irányadó tényállásból a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit is a törvénynek megfelelően minősítette.

[19] Helyesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott által megvalósított bűncselekmény nem a Btk. 160. § (4) bekezdése szerinti emberölés vétségeként, hanem a Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés, (8) bekezdés 2. fordulata szerinti testi sértés büntetnének minősül. E tekintetben helyesen hivatkozott a Kúria 3/2013. BJE határozatában foglaltakra, hogy amennyiben az elkövető szándékos cselekménye testi sértés előidézésére irányul, de a magatartással összefüggésben a sértett halála is bekövetkezik, úgy abban az esetben lehet a halált okozó testi sértés büntettéről beszélni, ha az elkövetőt a halálos eredmény tekintetében csak gondatlanság terheli. Amennyiben pedig az elkövetőt nem vezeti testi épséget sértő szándék, de a magatartás okozatos következménye a passzív alany halála: csak gondatlanságból elkövetett emberölés megállapítása jöhet szóba, feltéve, hogy az elkövetési magatartást a gondatlanság ismérve jellemzi.

[20] Az elsőfokú bíróságnak tehát a tekintetben kellett állást foglalnia, hogy az általa megállapított tényállásból, miszerint a vádlott egy alkalommal balkézzel, ököllel, kis erővel megütötte a sértett arcát, lehet-e testi sértés előidézésére irányuló szándékról beszélni. Az elsőfokú bíróság ezen kérdéskört igenlően döntötte el, amellyel az ítéltábla is egyetértett. Kétségtelen, hogy az ütés csak kis erejű volt, azonban ököllel történt és az arcot érte, ekként pedig köztudomásúlag alkalmas lehetett akár 8 napon túl gyógyuló sérülés (pl. orrsonttörés) előidézésére is, amelybe a vádlott belenyugodott, s amely így megalapozza a bűncselekmény törvényi minősítése körében a (3) bekezdésre történő hivatkozást. Összességében pedig az eredményre nézve a vádlott hanyag gondatlansága terjedt ki.

[21] E körben az ítéltábla helyesbítette az elsőfokú ítélet [87] bekezdésében foglalt jogi indokolást és mellőzte azt a megállapítást, hogy a sértett elesésére a vádlottnak eshetőlegesen számítania kellett. Ezen megfogalmazás arra engedne következtetni, hogy a vádlott tudattartalma eshetőlegesen jelleggel kiterjedt a sértett fejének betonjárdába történő ütődése és a halálos eredmény kialakulása is, amely esetben már a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti szándékos emberölés büntetnének megállapítása jöhetne szóba. Ehelyett helyesen az állapítható meg, hogy a vádlott eshetőleges szándéka a 8 napon túl gyógyuló sérülésre terjedt ki, de az eredményre kizárólag csak a gondatlansága.

[22] A büntetés kiszabása körében az ítéltábla mellőzte az enyhítő körülmények köréből a részbeni ténybeli beismerő vallomásra történő hivatkozást, ugyanis a vádlott a bűnösségét nem ismerte be, ténybeli beismerése pedig nem volt felderítő jellegű. További enyhítő körülmény volt ugyanakkor javára a bűncselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlás, valamint az, hogy hosszabb ideje áll büntetőeljárás hatálya alatt, továbbá a bűncselekmény elkövetését megelőzően a sértett provokatív magatartása.

[23] A vádlott terhére megállapított súlyosító körülmények körét az ítéltábla akként helyesbítette, hogy helyesen az ittas állapotban történt elkövetés tekintendő súlyosító körülménynek.

[24] Az így kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel a törvényszék helyesen járt el, amikor a Btk. 79. §-ában foglalt büntetési célok elérése érdekében a Btk. 80. § (1) bekezdésében foglaltak szerint eljárva – amelyre a törvényszék elmulasztott hivatkozni – a vádlottat határozott ideig tartó szabadságvesztésre ítélte, melyet börtön fokozatban kell végrehajtani. A vádlott terhére megállapított bűncselekmény büntetési tétele 2 évtől 8 évig tartó szabadságvesztés, melynek a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középértéke 5 év. A törvényszék helyesen ítélte meg, hogy a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség fokához mérten a középértéket el nem érő tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabása is elegendő. Mindezen túlmenően az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel további enyhítés is lehetséges, mert a büntetés célja így is elérhető, ezért a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 2 év 6 hónapra enyhítette.

[25] Észlelte az ítéltábla, hogy a közügyektől eltiltás tekintetében az elsőfokú bíróság nem hivatkozott a Btk. 62. § (1) bekezdésére, ezért a jogszabályi hivatkozást pótolta.

[26] Az ítélet egyéb rendelkezései is megfelelnek a törvénynek.

[27] Mindezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Megállapított a vádlott lakcímét.

[28] Az ítélettel szemben a Be. 615. § (1) és (2) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2025. június 5.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
s.k.

Dr. Kiss Dániel s.k.

Dr. Halász Edina

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.105/2025/8. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 12.B.200/2023/27. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szegedi Ítéltábla
2.Bf.105/2025/8/i/5

6

Szeged, 2025. június 5.

Dr. Mezőlaki Erik s.k.

a tanács elnöke